

Nr 43.

Av herr **Klefbeck**, *angående ändring av 37 § andra stycket i lagen om allmän pensionsförsäkring.*

I lagen om allmän pensionsförsäkring av den 30 juni 1913 förekommer i dess 37 § bland annat följande bestämmelse:

»Rätt till understöd enligt 33 § tillkommer ej den, som — — —

— — — — —
fyllt femton år och är till arbete varaktigt oförmögen samt år 1913 under sammanlagt mer än fyra månader åtnjutit full försörjning av fattigvården, välgörenhetsinrättningar eller enskilda personer.»

Av ekonomiska skäl har ju denna bestämmelse kommit till. Men den har nu, sedan från och med i år lagen börjat tillämpas, visat sig så litet tillfredsställande, att jag trots tillbörlig hänsyn både till all nödig sparsamhet och till den korta tid som förflutit, sedan lagen trädde i kraft, har ansett mig böra försöka åstadkomma någon jämkning i densamma.

Helt naturligt skulle jag önskat, att alla åldringar och invalider kunnat komma i åtnjutande av åtminstone detta till 50 % reducerade understöd, som i år högst får utgå. Men jag förstår, att detta hör till de »fromma önskingarna». Fast nog känns det förfärande bittert, när man som ordförande i en pensionsnämnd måste säga till och söka förklara för en stackars utsliten åldring, att och varför han icke kan få något understöd.

Men särskilt ömmande blir det, när invaliden, som blir nekad understöd, går miste om det därför, att han under mer än fyra månader av år 1913 haft full försörjning av sina fattiga anhöriga. En gosse t. ex., som är född den 31 december 1898 och är invalid — ena benet missbildat, gossen dessutom s. k. blödare — har under stora försakelser från föräldrars och syskons sida fått sin fulla försörjning. Men de *kunna* icke i längden.

Men för vad de hittills gjort blir lönen: intet understöd. Ett annat exempel. En omkring 40-årig kvinna, blind, har genom sin enda systems uppoffrande arbete och kärlek haft sin nödtorftiga bärning. Men systemen förmår icke ensam i längden. Och något understöd kan icke den blinda få. Visserligen står fattigvården öppen för dem. Men de ha icke velat anlita den; de ha hellre försakat.

Mitt förslag är därför, att ur § 37 de av mig sist citerade orden »eller enskilda personer» skulle få utgå. Därigenom vunnas åtminstone det, att de invalider, som haft full försörjning genom sina anhörigas eller vänners arbete och försakelser, skulle bliva berättigade till understöd.

Några ekonomiska konsekvenser för framtiden av oroande art kan förslaget icke innebära. Ty det gäller en övergångsbestämmelse allenast. Vidare är understödets belopp i år det minsta, som någonsin kan ifrågakomma, nämligen högst 75 kronor för man och 70 kronor för kvinna. Härtill kommer — åtminstone att döma av erfarenheterna från den pensionsnämnd, vars styrelse jag tillhör — att antalet av utav enskilda försörjda invalider ingalunda är så stort, att ett beviljande av understöd till dem kan befaras medföra någon som helst risk för pensionsförsäkringens ekonomi.

På grund av vad jag sålunda haft äran anföra, får jag hemställa,

att Riksdagen ville för sin del besluta, att andra stycket av 37 § i pensionsförsäkringslagen måtte erhålla följande ändrade lydelse:

Rätt till understöd enligt § 33 tillkommer ej den, som — — — — —
 fyllt femton år och är till arbete varaktigt oförmögen samt år 1913 under sammanlagt mer än fyra månader åtnjutit full försörjning av fattigvården eller välgörenhetsinrättningar.

Stockholm den 26 januari 1914.

Ernst Klefbeck.